

SVĚTLO

ČASOPIS PRO DUCHOVNÍ ŽIVOT

13. ČÍSLO / XXXIV. ROČNÍK

40 Kč • 1,65 €

21. a 28. ČERVNA 2026

Z obsahu

**Náš nemocný svět
potřebuje odvahu k životu**
Katecheze papeže Lva XIV.
při generální audienci
26. listopadu 2025,
Řím, náměstí Sv. Petra
- strana 2 -

Svatý Otto z Bamberku
Libor Rösner
- strana 6 -

Korunka ke sv. Šarbelovi
ThLic. Jan Wojnar
- strana 8 -

**Skutky milosrdenství
(5 - dokončení)**
Štefan Hirjak SJ
- strana 10 -

**Kláster eucharistické
úcty v Neuss**
- strana 11 -

**Novým nunciem v ČR
je irský arcibiskup
Eugene Martin Nugent**
- strana 14 -

O modlitbě
Catalina Rivas
- strana 15 -

**„Diecéze, která žije,
tvoří a miluje“**
- strana 16 -

Matka národa (6)
- strana 17 -

Jako křesťané máme povinnost pamatovat na ty, kdo se vydali na cestu do věčnosti. Máme se nejen za ně modlit, ale i zúčastnit se jejich pohřbu.

Zemřelí by měli končit svoji životní pouť v kostele, kde se poprvé setkali s Kristem při křtu. Tak to má být, protože kdo začne cestu s Kristem, měl by ji s ním také ukončit v jeho chrámu. Jelikož jsme spolu s nimi oslavovali Boha v kostele, tak bychom je měli také doprovodit na cestě k Bohu, který je povolal k sobě. Všichni zesnulí potřebují naše modlitby, protože patříme do jednoho velkého společenství, do jeho svaté cirkve, tedy nejen bohatí, ale i chudí a neznámí, které nikdo nedoprovází k hrobu. Lidé rádi vyprávějí o pohřbech bohatých a známých, ale o chudé, které kromě kněze nikdo k hrobu nedoprovázel, se již nezajímají.

Proč se máme zúčastňovat pohřbů? Vyjadřujeme tím naši jednotu v Kristově církvi, protože i zesnulí jsou našimi bratry a sestrami. Připomínáme si rovněž, že jednoho dne i my zemřeme. Dostáváme příležitost připravit také svoji duši na smrt. Mnozí nemyslí na to, že jednou se i oni vydají na věčnost, a vůbec se na to nepřipravují. Neuvědomují si, že smrt je jistá pro každého z nás, jen její čas je neznámý. Nikdo z nás neví jistě, kdy to bude. Je potřeba se důkladně připravit na setkání s Kristem, který nám připravil místo. Dá nám nový život na věčnosti, když mu zůstaneme věrni zde na zemi.

Neměli bychom být smutní, když rozjí máme o smrti. „Proč bys, má duše, umdlěla a sténala nade mnou? Doufej v Boha: zas mu budu vzdávat díky, on je spása mé tváře a můj Bůh!“ (Ž 42,6) „Má duše žizní po Bohu, po živém Bohu, kdy půjdu a spatřím Boží tvář?“ (Ž 42,3)

Odpočinutí věčné dej jim, Pane!

*Z knihy Štefan Hirjak SJ:
Skutky milosrdenstva. Dobrá kniha,
Trnava 2003. Str. 25-31.
Přeložil a upravil -dd-*

Poznámky:

(1) V každé zemi jsou podmínky pro takové návštěvy jiné, často velmi přísné, a možnosti omezené. To ovšem neznamená, že bychom neměli hledat jiné možnosti, co podle Ježíšova příkazu pro vězně vykonat. [pozn. překl.]

(2) Svatý Jan Pavel II. [pozn. překl.]

Kláster eucharistické úcty v Neuss

Rodina Panny Marie má svoji misii také v Německu v Severním Porýní-Vestfálsku, kde se severně od Kolína nad Rýnem nachází dva tisíce let staré město Neuss. Právě zde v centru pěší zóny od roku 2006 spravuje společenství kostel sv. Šebestiána, který se může chlubit až šestisetletou bohatou historií. Přečtěme si zajímavé svědectví o zdejším působení Rodiny Panny Marie.

Naše misie eucharistické úcty v Neuss – nedaleko katedrálního města Kolín nad Rýnem, kde se uchovávají relikvie Tří králů – je vlastně ovocem Světových dní mládeže, které se zde konaly v létě roku 2005. Jejich hlavním mottem bylo: *Přišli jsme se mu poklonit.* (Mt 2,2) J. E. Joachim kardinál Meisner pozval několik měsíců poté (v lednu 2006) naše společenství, aby převzalo klášter sv. Šebestiána v centru města. O kardinálovi bylo dobře známo, jak velice si cení a podporuje adoraci eucharistického Pána a jak mu záleží na tom, aby se právě v centrech stále více sekularizovaných měst jeho arcidiecéze nacházela místa adorace a smíření s Bohem. Proto mu velmi leželo na srdci, aby se zachoval oblíbený a mnohými věřícími vyhledávaný kostel sv. Šebestiána, který v té době neměl zabezpečenu stálou duchovní správu.

Takto začali 1. června 2006 svoji službu v Neuss dva naši kněží, jeden z USA a druhý ze Slovenska, a zanedlouho se k nim přidaly i naše sestry. V současnosti

zde působí čtyři kněží pocházející z USA a Německa spolu s pěti sestrami, s podporou a pod záštitou současného kolínského arcibiskupa Rainera Marie kardinála Woelkiho, který – stejně jako jeho předchůdce – má hlubokou lásku a úctu ke svaté Eucharistii a k adoraci. V červnu 2025 o slavnosti Nejsvětějšího Kristova Těla a Krve s naléhavostí připomněl věřícím: „On je zde. Skutečný. Reálný. Osobní... naše lidská odpověď... může obsahovat jen jedno: děkovnou adoraci.“

Jsme vděční Pánu Bohu, že spolu s naším klásterem ustavičné úcty v Civitelle del Tronto v Itálii a klásterem ve švýcarském Tübachu můžeme vykonávat tuto službu adorace a umožňovat a zpřístupňovat ji také dalším lidem. Toto je naším prvotním misijním posláním. A podobně jako kdysi pastýři a mudrci přišli do betlémské stáje, přicházejí také sem lidé všech společenských vrstev, „aby se mu poklonili“. Kromě mnoha místních rýnských „skalních“ pochází dokonce většina našich nejvěrnějších věřících z Východu – z Polska, Chorvatska, Ruska a Pobaltí, z Indie a Srí Lanky, z Vietnamu a Indonésie, ale i z Itálie, Španělska, Portugalska a Jižní Ameriky. Náš „neusský Betlém“ se však nenachází na tichém a odlehlem místě, ale spíše naopak, je uprostřed pěší zóny. To je spojeno s některými rušivými prvky, typickými pro kostely v centru města, zejména s hlukem hlavní nákupní ulice a vystoupeními (různé hlasitosti a kvality) pouličních hudebníků. V krajním případě tyto „hudebníky a zpěváky“ před mší svatou zdvořile požádáme, aby se přesunuli dále, což obvykle s pochopením také udělají. Aby věřící zůstávali v neděli a během svátků ve svých farních kostelích, je kostel sv. Šebestiána otevřen pouze v pracovní dny od 10 do 17.45 hodin a v sobotu do 13 hodin. V těchto časech je Pán vystaven v Nejsvětější svátosti a k dispozici je kněz ve zpovědnici. Vrcholem dne

*Kostel sv. Šebestiána
uprostřed pěší zóny, za ním klášter
postavený v 60. letech 20. století*

je mše svatá v 11.30 hod. Částečně díky poloze kostela v centru města je polední mše svatá obvykle dobře navštěvována, zúčastňuje se jí asi 40 až 60 lidí – v sobotu a o svátcích někdy i dvojnásobek. Mnozí věřící přicházejí již trochu dříve, aby se dobře připravili společnou modlitbou růžence, a jsou vděční za homilii, jelikož ta bývá v západoevropských kostelích už jen zřídka. Někteří se do centra města vrátí dokonce i po obědě, aby mohli být účastní také na křížové cestě v 15 hodin.

Stává se, i když je to spíše ojedinělé, ale tím obdivuhodnější, že někdo zůstane v centru tak dlouho, jako to mívávala ve zvyku devadesátiletá *Marianne*, kterou si Pán nedávno povolal k sobě. Den co den trávil tato statná žena několik hodin v tiché modlitbě; přicházela před růžencem a po krátké přestávce na oběd se domů vracela až po křížové cestě. Podobně věrná je i devadesátiletá *Margarete*, která už mnoho let denně obětuje více než půlhodinovou cestu autobusem z Mönchengladbachu, protože, jak říká: „Tady dostávám pokrm, který potřebuji.“

Oáza pokoje

Věřící si zvláště cení možnosti svaté zpovědi, kterou „v Šebestiánovi“ využívají rovněž rehoľníci a kněží. *Witold Roch*, polský zdravotník, zdůrazňuje: „Klášter svatého Šebestiána je jediné místo v Neuss a okolí, kde mohu kdykoliv najít adoraci a možnost vyzpovídat se. Takovéto duchovní útočiště mi dodává sílu.“

V roce 2010, kdy jeho manželka *Irene* ještě neměla pevnou víru, upadla po syno-

Manželé Yogarajahovi

vě nehodě v horách, při níž zahynul jeho přítel, do hluboké beznaděje a deprese. „Náhodou“ se ocitla v kostele sv. Šebestiána týden poté, kdy se zsvětila Panně Marii. „Atmosféra, kterou jsem zde zažila, i díky přítomnosti sester, tato oáza lásky a míru mě povzbudila k pravidelné adoraci. Smutek se ve mně pomalu proměnil v radost, strach zmizel a pokoj srdce mi opět vrátil naději.“ V průběhu let stále více nacházela „Ježíše Krista, poklad svého života“ a dnes patří mezi naše nejvěrnější adorátorky a lektorky.

Díky mimořádným okolnostem se stal pravidelným účastníkem mši svatých v kostele sv. Šebestiána i textilní podnikatel *Vimalaraj Yogarajah* (42 let) ze Sri Lanky. Vyrůstal v Neuss-Erfttale, postupem času poněkud „sešel z cesty“, ale v roce 2019 se po hluboké duchovní zkušenosti, spojené s Kristovou Tváří ve svém asijském domově, opět vrátil k víře. Když o několik měsíců později poprvé vešel do

našeho kostela a uviděl tam velkou fotografii Ježíšovy Tváře z Turinského plátna, kterou jsme v postní době umístili u oltáře a kterou on dosud neznal, proběhl mu mráz po zádech; ten pohled ho zasáhl jako blesk. Od té doby sem často přichází i se svojí manželkou *Jenivou*, vždy si sedá do první lavice a nelze si nevšimnout jeho vroucí modlitby; rovněž rád přináší květiny na oltář Panny Marie. Svoji katolickou víru nezapře ani na pracovišti. Také v rozhovorech s muslimskými obchodními partnery otevřeně vydává svědectví o své katolické víře. „Všichni, kteří mi podají ruku, dokonce i hinduisti, říkají: »Je dobré podat si s tebou ruku, s tebou je Bůh, z tebe září světlo.«“

Manželé Piskonovi

S mnoha našimi věřícími nás spojuje pěkné pouto přátelství, takže „v Šebestiánovi“ jsme všichni víc jednou duchovní rodinou, než jen společenstvím věřících. Neustále se však objevují i nové tváře. Zejména během koronavirové pandemie k nám z Düsseldorfu, z druhé strany Rýna, zavítalo a už i zůstalo více lidí, například polský manželský pár *Gabriela a Edward Piskonovi*. Ráno, když otevíráme kostel, už obvykle čekají přede dveřmi: „Tam, kde bydlíme, je v okolí několik kostelů, ale my denně přicházíme do kláštera sv. Šebestiána. Opravdu jsme si ho oblíbili. Cítíme se tady jako doma; chodíme sem na adoraci, na společný růžencem a na mši svatou, která se zde slaví s velkou láskou a úctou, někdy dokonce s více kněžími. Vroucí písně, jež zpívají sestry a doprovázejí je na kytaru, nám nezřídka vženou do očí i nějakou slzičku. Jistým způsobem nás to všechny jakoby přivádělo blíže k nebi.“

Velká část našich věřících se nejen modlí za kněze, ale má také ve svém sou-

kromě životě mnoho starostí – vážné nemoci anebo napětí v rodině, či problémy v práci. Je obdivuhodné vidět, jak statečně a s důvěrou nesou svůj kříž spolu s Pánem a jak se jím nechávají vést prostřednictvím modlitby a přijímání svátostí. V polovině května letošního roku⁽¹⁾ dostal **Maximilián** (58 let), generální ředitel jedné poradenské společnosti, cestou na mši svatou „do Šebestiána“ telefonát, že po nehodě na kole leží jeho bratr v kómatu s těžkým krvácením do mozku a frakturou spodiny lebeční a není jisté, zda to vůbec zvládne. Tím věrněji začal přicházet na mši svatou, týden co týden, vroucně se modlil, důvěřoval a stále více pociťoval rostoucí vnitřní jistotu, že se všechno obrátí v dobré. Nyní je jeho bratr už skutečně opět na nohou. Maximilián o polední mši svaté říká: „Každý den v 11.30 mám to nejdůležitější firemní setkání, v tomto čase jsem tedy hodinu nezastizitelný.“

Naši milí chudí přátelé

Důležitými dny jsou pro nás úterky a pátky, hlavně rána, kdy otevíráme brány kláštera speciálně pro chudé lidi v Neuss, protože – jak vysvětlil kardinál Woelki o slavnosti Božího Těla: „Setkání s Kristem v Nejsvětější svátosti oltární nás zároveň otevírá... pro setkání... se všemi, kteří mají lidskou tvář a jsou stvořeni k Božímu obrazu.“ Tato služba byla – podle našich možností – od počátku neoddelitelnou součástí naší misie. V současnosti tuto službu chudým s velkou mateřskou láskou vykonává **sestra Rosa Maria**. V následujících řádcích se s námi podělí o své postřehy a zážitky ze služby lidem v nouzi.

„Když v devět ráno otevřeme, u dveří již stojí velká skupina chudých. Po krátkém rozhovoru se – samozřejmě dobrovolně – pomodlíme za mír ve světě anebo za aktuální úmysly a starosti, potom každý z nich dostane jako dar dvě eura. Počet lidí v nouzi se pohybuje mezi 50 a 90; někteří pobírají sociální podporu a přicházejí až v druhé polovině měsíce, když jim dojdou peníze. V Neuss sice funguje více polévkových kuchyní pro chudé a snídaní mohou dostat v jedné nemocnici, ale ti, kdo přicházejí k nám, jsou jednoduše vděční, že mají příležitost popovídat si s námi o svých starostech a potřebách. A také proto někteří nepřicházejí ve skupině hned na začátku, ale raději zvlášt

Zástupy potřebných a rozhovor u klášterní brány

později. Je též pěkné vidět, jak drží spolu, jak si pomáhají a jak se někdy o věci podělí, jak se starají o ty, kdo zeslábli pro nemoc anebo vlivem drog, a v případě potřeby jim přivolají pomoc. V porovnání s obdobím před dvěma roky se skupina dost změnila: asi třetina je nových, někteří přibyli, jiní se odstěhovali nebo zemřeli. Nedávno však přišel do našeho kostela jeden muž a přinesl nám peníze. Před několika lety sám pravidelně přicházel k bráně našeho kláštera, ale ny-

ni už se mu daří lépe a z vděčnosti chtěl něco darovat těm, kdo to teď potřebují.

Výjimečnou událostí, na niž se již předem všichni dlouho těší, jsou společné Vánoce. Společně zpíváme a modlíme se v krásně vyzdobeném kostele a každý, kdo chce, může přijmout zvláštní kněžské požehnání. Samozřejmě, neschází ani malé dárečky a domácí vánoční pečivo, s čímž nám ochotně pomáhá několik milých žen. S vděčností můžeme říci, že často jsme právě my samy těmi obdarovánými; například když vidíme, jak se dokážou otevřít a projevit nám důvěru, anebo když máme něco vyřídit ve městě a z druhé strany ulice najednou slyšíme veselé: »Ahoj, sestro!«

Na cestách v Neuss a okolí

Od samého začátku patřila k našim úkolům v Neuss také spolupráce ve farní pastoraci – slavení mši svatých v různých

Na Národním eucharistickém kongresu v Kolíně nad Rýnem v roce 2013 mělo naše společenství čest dohlížet na adorační kostel Nanebevzetí Panny Marie, kde byla Nejsvětější svátost vystavena ve dne v noci k tiché úctě.

V současnosti se kolínská arcidiecéze připravuje na další mimořádnou událost: v roce 2029 to bude 750. výročí historicky prvního procesí při slavnosti Nejsvětějšího Kristova Těla a Krve, které se konalo právě zde v roce 1279.

kostelech a účast na pohřebních obřadech. Zatímco oblast působení našich kněží zpočátku zahrnovala pouze farnost v centru města, v průběhu času se rozrostla na širší pastorační „misijní oblast“, zahrnující 16 bývalých farností, naši kněží tak cestují skutečně „širokodaleko“. V průběhu let se rovněž rozvinula pěkná spolupráce s několika skupinami, jako například s Mariinou legií. Vypomáháme též v okolních kláštorech a komunitách, kde pravidelně slavíme mši svatou: u sester z Claravaly v Düsseldorfu, u sester Matky Terezy v Essenu a u benediktinek v nedalekém klášteře Kreitz. S nimi všemi nás spojuje skutečně pěkné přátelství. Široké pole působnosti, které v činnosti našeho amerického kněze P. Gregoryho zabírá i časově dost místa, zahrnuje v sobě také zodpovědnost za duchovní správu anglicky hovořících katolíků v arcidiecézi; tento úkol mu byl dodatečně svěřen v roce 2009. Péče o tři farnosti – v Bonnu, Düsseldorfu a Kolíně nad Rýnem je poměrně různorodá, protože věřící těchto farností tvoří převážně zaměstnanci mezinárodních společností a organizací, jakož i věřící z Afriky a Asie. Kromě mši svatých v neděli a o velkých svátcích se tam – na rozdíl od kláštera sv. Šebestiána – pravidelně slaví křty a svatby, konverze a úplné začlenění do katolické církve. Občas jde též o muslimy, kterým potom může P. Gregory s pověřením biskupa udělit i svátost biřmování.

Donedávna vypomáhali s katechezi a přípravou na první svaté přijímání a biřmování i dvě naše sestry. V malých, ale o to pestřejších anglicky mluvících skupinkách byly komentáře děti často velmi originální. Například jednou sestrou dětem vysvětlovala, že ve svatostánku opravdu přebývá Pán Ježíš, na což sedmiletý chlapec s úžasem zvolal: „Ten skutečný?!“ A po krátké pauze udiveně dodal: „What’s he doing in Germany? – A co dělá v Německu?“

Ano, opravdu mu děkujeme, že je tak blízko v Nejsvětější svátosti oltární a vždy na nás čeká.

*Z Vítězství Srdce 166/2025
přeložil a upravil -dd-*

Poznámky:

⁽¹⁾ Roku 2025. [pozn. překl.]

Novým nunciem v ČR je irský arcibiskup Eugene Martin Nugent

Svatý otec jmenoval 25. května 2026 nového apoštolského nuncia v České republice. Stal se jím arcibiskup Eugene Martin Nugent, dosavadní nuncius v Kuvajtu, Kataru a Bahrajnu.

Arcibiskup Eugene Nugent se narodil 21. října 1958 v hrabství Clare na západě Irska. Přípravu ke kněžství zahájil na St. Patrick's College v Maynoothu, kde získal titul bakaláře keltských studií. Následně byl poslán do Říma, aby pokračoval ve studiu teologie. Na kněze byl vysvěcen 9. července 1983 a inkardinován do diecéze Kilaloe. V letech 1984–1987 působil ve farnosti katedrály v Ennisu.

V letech 1988–1991 pracoval v Římě v sekci pro všeobecné záležitosti Státního sekretariátu Svatého stolce. Poté, v rámci přípravy na diplomatickou službu, nastoupil roku 1991 na Papežskou církevní akademii. Do diplomatických služeb Svatého stolce vstoupil 1. července 1992. Působil na apoštolských nunciaturách v Turecku, Jeruzalémě a na Filipínách (mise v Hongkongu).

Dne 13. února 2010 jej papež Benedikt XVI. jmenoval apoštolským nunciem a titulárním arcibiskupem Domnach Sechnaill (Dunshaughlin). Na biskupa byl vysvěcen 18. března 2010 v bazilice sv. Petra v Římě. Hlavním světitelem byl kardinál Tarcisio Bertone, tehdejší státní sekretář Svatého stolce. Za své biskupské heslo si Mons. Nugent zvolil „Quodcumque dixerit facite“ (Udělejte, cokoli vám řekne) z Janova evangelia (Jan 2,5).

V letech 2010–2015 působil jako apoštolský nuncius na Madagaskaru, Mauriciu a Seychelách a zároveň jako apoštolský delegát pro Komorské ostrovy a Réunion.

Dne 10. ledna 2015 byl jmenován apoštolským nunciem na Haiti. Během své diplomatické mise podporoval řadu iniciativ – od obnovy kostelů po ničivém zemětřesení v roce 2010 až po podporu politického dialogu směřujícího k ukončení politické krize v této karibské zemi.

Dne 7. ledna 2021 jej papež František jmenoval apoštolským nunciem v Kuvajtu a Kataru. Funkci apoštolského nuncia v Bahrajnu převzal po jmenování 11. února 2021.

Dne 25. května 2026 jej papež Lev XIV. jmenoval apoštolským nunciem v České republice, kde vystřídá arcibiskupa Juda Thaddea Okola, který byl 11. března 2026 jmenován papežovým reprezentantem na Haiti.

Arcibiskup Nugent získal doktorát z kanonického práva na Papežské gregoriánské univerzitě v Římě. Vedle angličtiny a irštiny hovoří francouzsky, italsky a německy.

„Děkuji za důvěru papeži Lvu XIV., který mi svěřil misi v České republice, v zemi s bohatou historií, v zemi světců a mučedníků i těžkých historických momentů,“ prohlásil nově jmenovaný apoštolský nuncius v ČR.

Mons. Nugent velmi vděčně vzpomněl na spolupráci se státními i místními autoritami. Zmínil také „mosty přátelství“, které vybudoval s představiteli dalších křesťanských církví, ale i islámských institucí. Setkání s místními katolickými komunitami a způsobem, jakým prožívají svou víru v situacích ne vždy snadných, pro něj byla „velkou lekcí radosti, prostoty, pokory a víry v Pána“. Za vrcholné okamžiky svého působení v Zálivu pokládá návštěvu papeže Františka roku 2022 a povýšení mariánského kostela v Ahmadi na baziliku minor za účasti kardinála Parolina, státního sekretáře.

Matku Boží také Mons. Nugent prosí o přimluvu pro novou misi. Jak sám uvádí: „Obdržel jsem své jmenování apoštolským nunciem v České republice v den, kdy jsme slavili památku Panny Marie, Matky církve – a právě jí svěřuji toto nové poslání, tuto novou etapu svého života.“

*Zdroj: www.vaticannews.va/cs.html,
www.cirkev.cz*

